

el catalét...

me recòrdo da putàt
qeela campana gréva
sonàr sul vent zidiósa
par compagnar valgùni

el prèt co la sò tònega
color de genzianèla
cantarse le sò slòiche
co i òci mizi e sgionfi

pò i ceregòti stufi
a sdindonàr el trìbol
le femene col vel
a dirghe su oraziòn

pogià sul catalét
qeel brùt gabàn de zìrm
e fiori tut entorn
fumént de 'ncenso crùo

ma 'ncöi no i l'à dropà
i se l'è töt en spala
par darghe l'ultim ciao
tegnèndosel arènt

la gènt la vèn pu bèla
vardarghe dré al sò viac
e l'ultima caréza
aqoa santèl che sgola

vorìa che avesti vist
recòrdi dent qoei òci
e tègno fis 'n de 'l cör

qoel ultim tò soriso

el catalét...

m'as dit parole dolcie
che m'à 'ngropà 'l respiro
col sol che neva giò
sentà sul pontesèl

e 'l navesèl de vozi
che salta fôr par sora
rembomba 'n pöc de ti
e torna 'l bòt

e 'l bate ancor

Giuliano

Oggi una persona buona non c'è più...

Questo/a opera è pubblicata con una Licenza Creative Commons

